

Grünberg Hermanné

Ez az én drága jó anyám, Neu Karolina. A kép Budapesten készült az 1920-as években. 12-13 éves voltam, amikor édesanyám meghalt. Édesanyám Budapesten született 1880-ban. Elég későn, 1912-ben ment férjhez. Nehezen tudta a gyerekeket kihordani. Heten lettünk volna testvérek, de csak én születtem meg, és utánam egy kislány, aki egész piciként meghalt. Édesanyám nem dolgozott. Otthon volt, főzött, vásárolt. A Klauzál térre jártunk. Oda elvitt magával, nem nagyon

hagyott otthon. A Klauzál téren volt a libás, akihez mindig ment. Nálunk csak olyan mondva csinált kórserség volt, mert vágott libát vett a Klauzál téren [Azaz: már leölt libát vett, nem pedig élő, ahogy a vallásosabbak, akik élő libát vettek, és elvitték a sakterhoz, hogy a vallási előírásoknak megfelelően vágja le. -- A szerk. Lásd még: étkezési törvények; kóser háztartás; sakter.] De azért a tejes meg a húsos nagyjából külön volt. A libából aztán csinált tepertőt meg a májat meg mindenféle finom dolgokat. Az édesanyám nagyon jól süttött-főzött. Purimra annyi kindlit [Dióval, mákkal töltött, pólyás baba alakú purimi sütemény. -- A szerk.] süttött, és az apámnak mondták a kollégái, mondja meg a Karolinkának, küldjön egy pár kindlit. Édesanyám nem volt nagyon templomjáró, és apukám sem nagyon. Pedig ő elég vallásos családból származott. Annyival tartozott a hitközségnek is, hogy hát néha elment ünnepkor. Édesanyám péntek este gyertyát gyújtott. A menü péntekenként húsleves volt, mellette a tányéron fekete retek, paradicsomszós, ilyen-olyan szós hús, barhesz. A barheszt nem anyukám készítette, vettük. Úgy emlékszem, hogy édesapám szokott csinálni egy pohár borral kiddust.